

OCKSÅ SMÅ VÄNNER ÄR BRA

Bamse var på väg till gamla Farmor på Höga berget för att hämta dunder-honung, den som gör honom till världens starkaste björn. Världens snällaste är han alltid.

Då hörde han ett ynkligt;

– Kvack–aj–kvack–aj!

Lilla grodan Kvack hade missat. Skulle hoppa över en grop, föll i gropen, skadade ena hopp-benet och kunde inte komma upp.

– Dej kan jag hjälpa utan att vara dunder-laddad, sa Bamse och lyfte upp Kvack ur gropen.

– Benet är inte brutet, sa Bamse. Du kan nog snart hoppa igen.

– Tack, sa Kvack. Det är tur att vi har dej.

– Äsch, sa Bamse, en annan gång hjälper du mej.

– Vad kan jag hjälpa dej med? Jag kan bara hoppa och kväka. Nä, inte nu. Bara linka och kväka, sa Kvack.

– Man vet aldrig, sa Bamse. Små vänner kan vara väldigt bra.

Lille Kvack masserade sitt onda ben och tittade sig omkring på allt som han tyckte så mycket om.

Där låg Bamses hus. Utanför lekte Brum, Teddy och Nalle-Maja med lilla Brumma.

På en annan kulle låg Lille Skutts och Nina Kanins stubbe. Utanför den försökte Nina

fånga Mini-Hopp som hade hoppat ut genom fönstret. Han var förkyld, hade feber och skulle ligga kvar i sängen. Men det ville han inte.

I det märkliga huset på pålar satt Skalman på sin balkong och tittade i en kikare mot himlen. Han funderade säkert på något märkligt problem som ingen annan förstod.

– Vi har det allt väldigt bra här, tänkte Kvack när han upptäckte något som inte alls var bra.

Nä det var rent förskräckligt.

Ett stort stenblock hade lossnat och rullade ner mot Bamse som gick där glatt visslande.

– Det krossar honom, tänkte Kvack och kväkte för full hals:

– KVAAACK!

Bamse hörde, tittade upp, såg stenen och hoppade undan.

– Tack, lille Kvack, ropade han. Utan din varning hade vi inte haft mej längre.

Ibland är små vänner inte bara bra utan allra bäst.

